

Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds bemærkede, at man ved at borttage Krigsstatoldloven jo kun vilde komme til at føre Forholdet tilbage til selve Loven af 4de Juli 1863, til denne gode Lov, som er vedtaget af det fortræffelige Rigsraad i 1863, maa jeg dertil sige, at denne Lov, som man maatte i 1863 ansaa for fortræffelig, er det ingenlunde sagt at man i 1884 anser for fortræffelig. De Anstuelser, man havde i 1863, maa dog have forandret sig i den Tid hos alle Parter; ikke hos nogen enkelt, men hos alle Lovgivningsmagtens Faktorer have de paa forskjellige Punkter forandret sig derhen, at de ere gaaede i den Retning, som netop Krigsstatoldloven viser og ikke derimod i den Retning, som blev udviklet af det ærede Medlem. Jeg kan som sagt ikke finde Andet, end at der i Loven af 1864 ikke ligger Noget, der med Nødvendighed maa medføre, at den skal bortfalde, og at man er forpligtet til at lade den bortfalde. Det har jeg tilstrækkelig udviklet som min Anstuelse, at det at Loven fra en enkelt Side er bleven betegnet som midlertidig, ikke er Noget, som gjør, at der skulde være nogen Forpligtelse til, uden Hensyn til et Hensyn over Landets finansielle Tilstand og Toldforholdene, at lade den bortfalde.

Berg: Ja, jeg fik dog ikke ud af det ærede Medlem, af hvilken Grund det skulde være absurd og umuligt at nedsætte Tolden paa Kaffe, The, Sukker og Brændevin samtidig med at nedsætte den paa Vin. Det er imidlertid meget naturligt, at det ærede Medlem ikke gav nogen Forklaring heraf; thi en saadan Forklaring er det umuligt at præstere. Med Hensyn til Udtalelserne fra den ærede Ordfører og mig finder jeg, at de falde særdeles godt sammen. Den ærede Ordfører mener kun, at Loven af 4de Juli 1863 er saa forældet, at den i Løbet af kort Tid maa bringe alle Faktorer til en Revision. Dertil siger jeg, at det er muligt, at den ærede Ordfører har Ret i denne Forventning, især hvis ikke det blev den nuværende høitærede Finansminister, der skulde lede disse Forhandlinger, men jeg siger, at selv om han ikke har Ret i denne Forventning, og selv om det ikke skete inden den 1ste April, naar vi fik vedtaget det Forslag, som det ærede Medlem fra

Midbelfart (Monrad) har stillet, og det traadte i Kraft som Lov, er det aldeles logisk og konsekvent, naar det skete; thi vi faae da den gamle Toldlov af 1863, som er langt bedre og fornuftigere end den nuværende, hvor man paa Forbrugsgjenstande paalægger Folket Skat til Erhvervelse af Aktiver, en Finanspolitik, som skaber en hyderligere Uretfærdighed i Skattelovgivningen, end der ellers eksisterer. Jeg maa derfor fastholde, at selv om Ordføreren har om en nødvendig Revision af Toldloven af 4de Juli 1863 ikke skulde gaa i Dypfyldelse inden 1ste April, naar det ærede Medlems Forslag bliver vedtaget, staa vi i en Tilstand, der er langt rigtigere, konsekventere og retfærdigere end den, vi ville staa i, hvis vi ikke ophævede Krigsstatoldloven. Derfor er Forslaget i og for sig ikke absurd og umuligt, men det taler simpelthen saglig for sig selv.

Scharling: Det er ganske vist ikke i og for sig en Absurditet at fastsætte, at Sukkerspiserne — for at blive ved det Udtryk, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) brugte — og Vindrifterne fra den 1ste April 1885 kun skulle betale den Told, som er fastsat i Loven af 4de Juli 1863, men det, som paastaas at være en Absurditet, er dette, at man siger: Lad os nu blive enige om at give Sukkerspiserne og Vindrifterne denne Lettelse til 1ste April, for at vi derefter i Oktober kunne blive enige om, at de ikke skulle have den til 1ste April. Det hele Forslag hviler jo netop paa den Forudsætning, at den Nedsættelse, her skulde fastslaaes, slet ikke skal komme til at træde i Kraft. — Til hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Mimestad) har udtalt, skal jeg endnu føie et Moment, som jeg tror ikke er blevet fremdraaget, og som ganske sikkert fortjener en væsentlig Vægt, har en væsentlig Betydning, og det er, at efter at Krigsstatoldloven udfom, er hele Statens finansielle Stilling undergaaet en meget væsentlig Forandring derved, at Hertugdømmernes Fraskillelse, som blev en Følge af Krigen, berøvede Statskassen meget betydelige Indtægter, uden at det blev muligt at nedsætte Statsudgifterne i tilsvarende Forhold. Jeg er derfor enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds i, at det, der fornuftigvis maa spørges om, er den